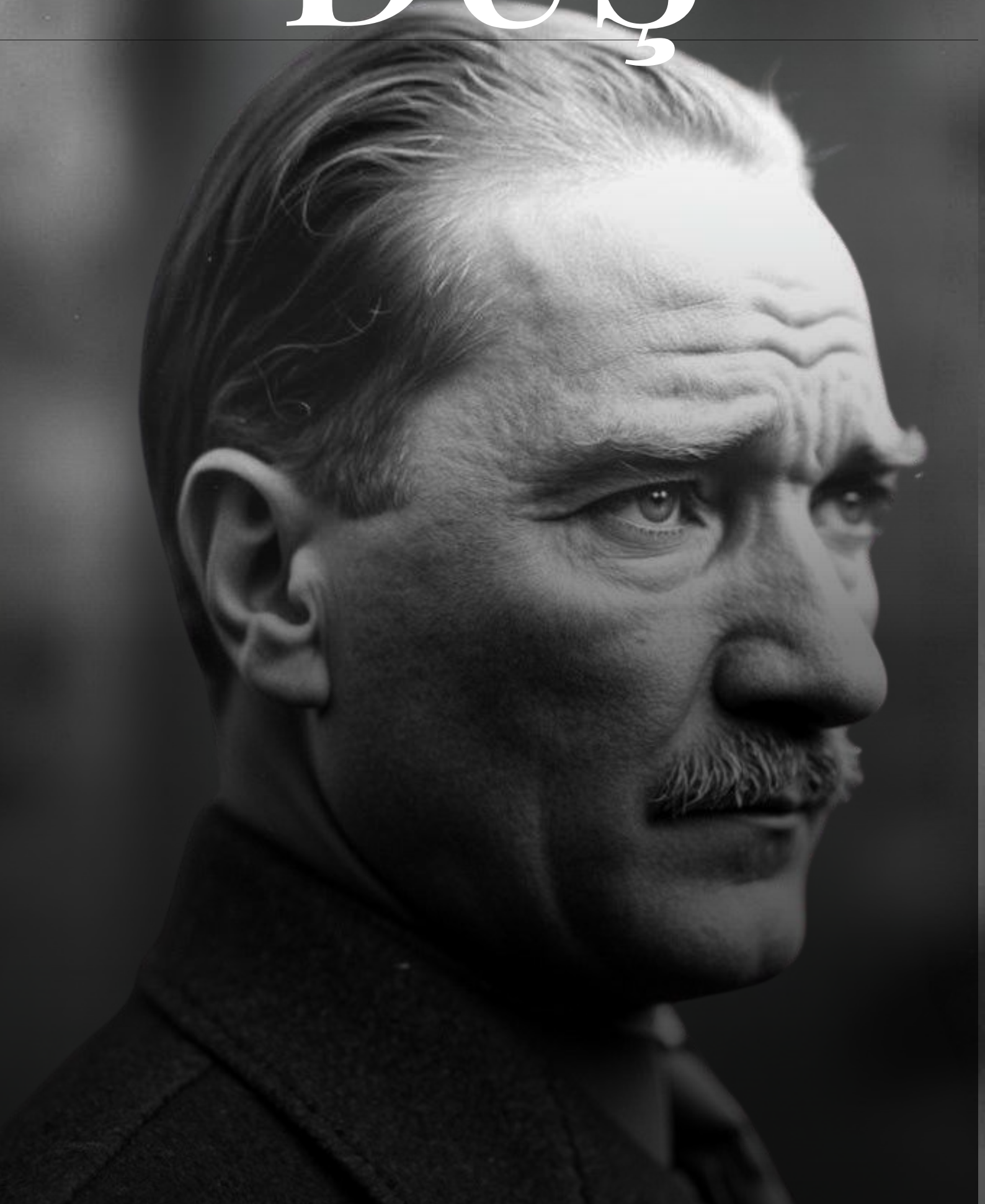

KASIM
2025
SAYI: 25

DÜŞ

EDEBİYAT,
FİKİR VE
SANAT
DERGİSİ

İÇİNDEKİLER

08-09

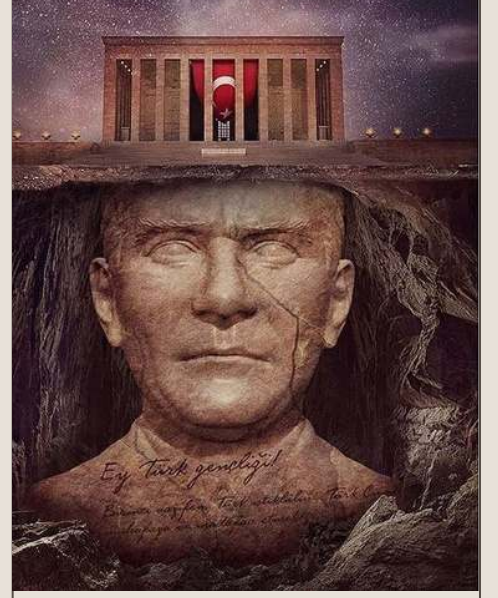
ON KASIMPATI

07

OLMAK

10

BU KADAR ZOR MUYDU?

11-12

MODERN ÇOCUK EDEBİYATINDA FANTASTİK BİR YOLCULUK: EJDERHALAR ZAMANI

13

ATATÜRK YAŞASAYDI

17

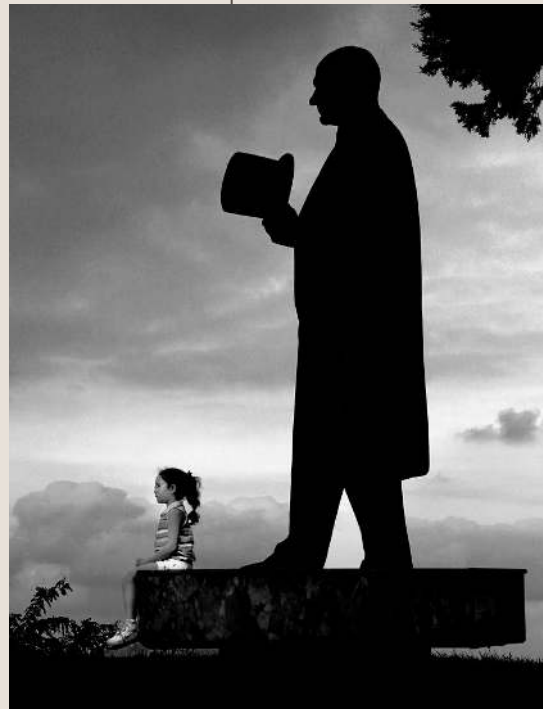
SEVSEN DE BİR SEVMESEN DE

14-15-16

YAĞLI FASULYE VE PİLAV

18-19

BİR DAKİKA

İÇİNDEKİ LER

20

10 KASIM:
SESSİZLİĞİN
İÇİNDEKİ CÜMLE

21

KUTUP IŞIĞI

22

YABANCI

23

KASIMSIZ TAKVİM

24

AH Bİ'ATAŞ

26

ATALANTENİN
ÖNÜNE ATTIĞIM
ELMADIR

25

İNCİR TÜRKÜSÜ

27

BİR GÜN
BİR ASIR

İÇİNDEKİ LER

28

KÖKLENMEK

29

KARANLIĞIN
İÇİNDEKİ
SESSİZLİK

30

MEVSİMLİK
ARKADAŞLIKLAR

36

ÇARENİ
CESEDİNE
SERECEĞİM

34-35

MUTLULUK
OKYANUSU

31-32

İÇİMİN RENGİ HEP
GRİ

33

FANUS

37

ÖĞRETMENİM

İÇİNDEKİ LER

38

KAYIP MEKTUPLAR:
HIÇLIĞIN İTİRAFI

44

VİRAN ŞİR

39

MODERN ŞEHRİN
KAYIP HİKAYESİ

40

MAVİ YAS
SABAHI

43

ÖLÜM VE ZAMAN

45

YAĞMUR

41

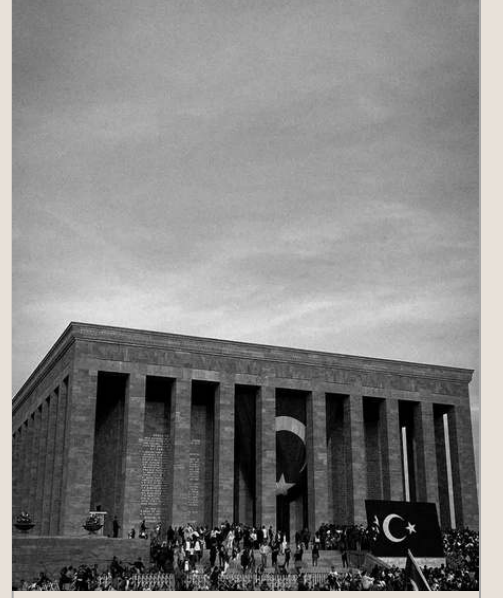
SESSİZLİĞİN
İÇİNDE ATATÜRK

42

KAFES

46

SARIŞIN
KURT'UMA

YAZARLARIMIZ

Editör/Genel Yayın Yönetmeni

Samet Mutlu

Görsel Tasarımcı

Bengü Naz Türkmen

Ebru Asya

Mehmet Dedeoğlu

Seyhan Korkmaz

Beyza Kiraz

Hızır İrfan Önder

Zeynep Uzun

Müjgan Eminoğlu

Eylem Dal

Vefa Quluzade

Eda Uluyol

Sevinç İnanöz

Ümit Aras Dağlı

Onur Dönmez

Zozan Deniz

Yasemin Yastıbaş

Büşra Eraltuğ

Zeynep Kübra Bozkurt

Sena Nur Uslu

Gökmen Varol

Meryem Bağirova

Mehmet Ümit Kılınç

İlayda Çalışkan

Sabahat Akın

Meryem Güngör Doğrukartal

Gamze Ay

Leyla Güney

Şevval Darendede

Dilşah Gül

Ceylin Melis Doğan

Melek Mısra Ergök

Olmak

Hayatın sıfır noktası
Hiç var olmayan birinin hikayesidir
Olmak için sıfırlanmak
Belki koca bir kandırmaca

Yoktan var eden tanrı olmalı
Varlığı yok edense bir aptal mı
Elinden kaymış olmalı
Yoksa resimli camlarını hiç kırar mı

Tarihin sıfır noktası
Yaşamaya çalışan birinin
Karmakarışık savaşıdır
Ve hiç durmayan kafası

Bilmezden geliyor olmalı
Yani olmak için ne kadar savaşmalı

Samet Mutlu

On Kasımpatı

Dinlenme tesislerinde kısa bir molanın ardından yeniden hareket vakti gelmişti. Genç kadın, elindeki karton bardağı çöp kutusuna bıraktı, sonra sırasını bekleyen yolcuların arasına karıştı. Basamakları çıkarken arkasından bir ses duydu: “Sizden mi düştü?”

Dönüp baktı. Seyahatin başından beri yanında oturan, emekli tarih öğretmeni Aydın Bey’in elinde küçük bir parça parlıyordu.

“Evet, teşekkür ederim. Benim için çok değerliydi.” diyerek yerine geçti.

Aydın Bey gülümsedi. Koltuğuna oturup arkasına yaslandı.

“Asıl ben teşekkür ederim.” dedi. “Günümüzde gençler, ufak görünen şeyleri önemsememeyi marifet sayıyor. Oysa bakın, üzerinde ne yazıyor?”

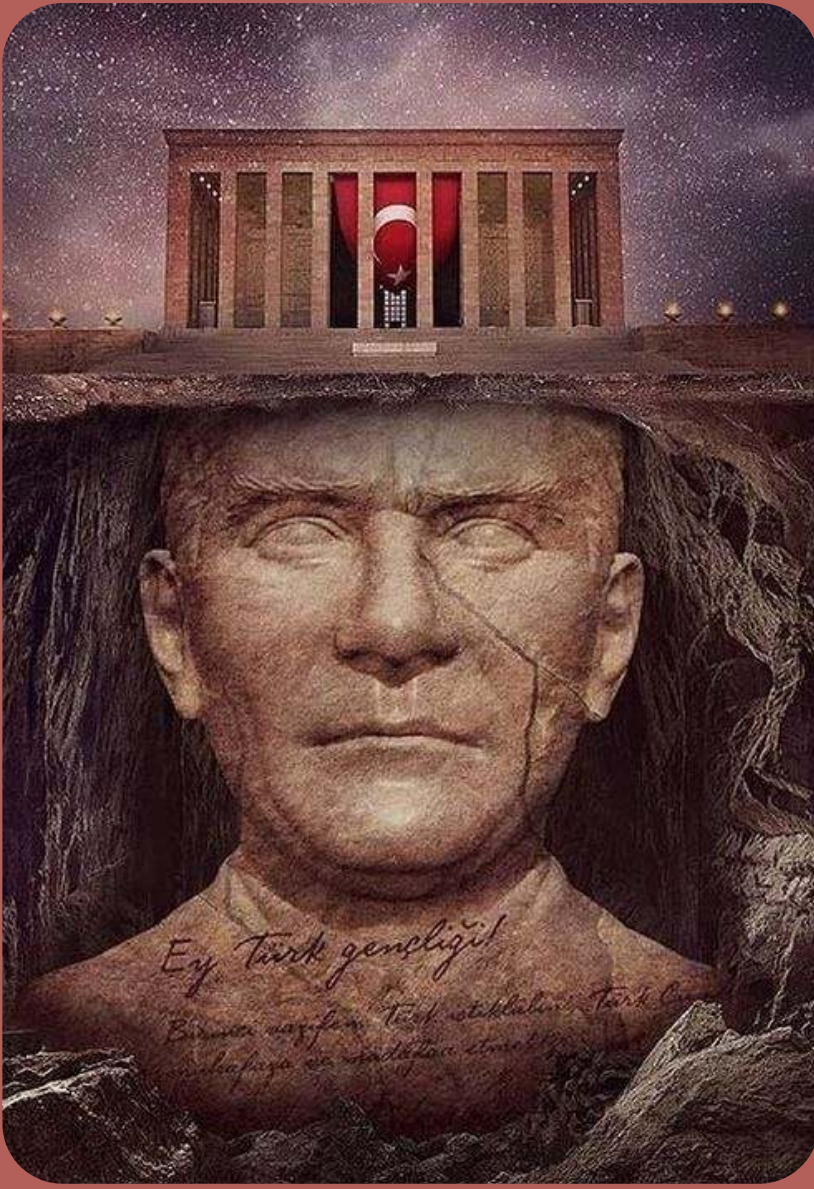
Konuşma muavinin de ilgisini çekmişti. Kolonyayı şişeden ikram ederken kısa bir süre duraksamıştı. Kadın ise dalgındı. Metalin sıcak yüzeyinde gezinen parmaklarının titrediğinin farkında bile değildi. Hiçbir zaman unutmayacağı birini düşünüyor; o asil yürek, göğsünün içinde hâlâ atmaya devam ediyordu.

“Bu bakır parça başlı başına bir değerdir. Ulusal kimliğin, tarihi bilincin sembolü olmasının yanı sıra bize israf etmemeyi, emeğe saygıyı öğreten bir değer.”

Aydın Bey, sınıfta öğrencilerine ders anlatır gibi konuşuyordu. Sağ taraftaki yolcular da kulak misafiri olmuşlar; pür dikkat onu dinliyorlar, arada söze karışıyorlardı. Genç kadın, aniden arkasından incecik bir haykırışın yükselmesiyle irkildi.

“Anne, siyahı buldum! O’nun başında!”

Kadın hafifçe yana döndü. Küçük bir çocuk, işaret parmağını uzatmış kendisini gösteriyordu. Buruk bir tebessüm belirdi o an dudaklarında. Tekrar öne döndüğünde, at kuyruğu yaptığı saçlarındaki siyah kurdele kaymış, sol göğsünün üzerine düşmüştü.

Sekiz saat olmuştu yola çıkmalı. Çocuk uyanmış, annesiyle renk bulmaca oynuyorlardı.

“Aferin benim akıllı oğluma.” dedikten sonra, “Peki ya kırmızı?” diye sordu.

Otobüs, yüksek bir binanın önünden geçiyordu. Dev bir bayrak, rüzgârda tüm görkemiyle dalgalanıyordu.

“İşte!” diye bağırdı çocuk heyecanla. “Kırmızı, kırmızı!”

Kadın, cama doğru yaklaştığında adeta bir tarihin ruhu kanlı canlı karşısındaydı. Hürriyet aşkı, vatanın sarsılmaz bütünlüğü, ecdadımızın mirası, şanımız, şerefimiz, şehitlerimizin aziz hatırası gözlerine yansdı.

“Otobüs hızla ilerliyor.” dedi tarih öğretmeni. “İnsanlar da ya yerinde sayar ya da ilerler. Yerinde saymak demek geriye gitmek demektir. Bakın dışarıya; işine dört elle sarılan, üreten insanlara! Bu ülke geriler mi? Ancak çalışmadan, öğrenmeden, yorulmadan rahat yaşama yollarını alışkanlık hâline getirenler kaybetmeye mahkûmdurlar.”

Yolculardan biri kafasını sallayarak, “Doğru söylüyorsunuz!” dedi. Aydın Bey, yolcuyla göz teması kurarak söz hakkını ona bıraktı.

Kadın, koltuğundan doğrulurken perdelerin arasından sızan ışığın yüzüne değdiğini hissetti. Bir kuruş hâlâ elinde duruyordu. Çantasını açıp içine koydu. Su şişesinden iki yudum içti. Sırtını geri yasladı. Gözlerini kapatarak derin düşüncelere daldı.

Uykusuz geceler, planlar, haritalar, boncuk boncuk terler... Doktorlar, “Yormayın kendinizi!” demişlerdi. Ama o, aşk adamıydı; ilerlemenin, aydınlığın, medeniyetin, bağımsızlığın aşığıydı. Durmazdı. Bedenini saran ağrılar, etrafı kuşatan düşmanlar... Ordu, mücadeleler, savaşlar, zaferler... Halk, inanç, dua, vefa, minnet duygusu ve sonrası derin uyku...

Uyandığında otobüs durmuş, kapılar açılmış, yolcuların bir kısmı bagaj sırasına girmişti bile. Sessizce çantasını alıp aşağı indi. Aydın Bey’e baş selamı vererek oradan uzaklaştı.

Sonbahardı. Hüzündü. Hava bir tuhaf, hisleri karmakarışıkta. Dallardaki yapraklar sararmış, kaldırım taşlarına dökülmeye başlamışlardı. Tarifsiz duygularla birkaç adım attı.

Bacakları titriyordu. Az ötede durdu. Derin derin içini çekti. Saçındaki siyah kurdeleyi çözdü. Karşı kaldırıma geçip çiçekçilerin bulunduğu sokağa uğradı. Fazla düşünmeden on tane kasımpatı aldı. Bir vefa nişanesi olarak siyah kurdeleyi desteye bağladı.

Başını dimdik tutarak şehrin kalbine, anısına, hasretine, sevdasına doğru yürümeye başladı. İlerledi... İlerledi... Sevddiği adam tam karşısındaydı. Çiçekleri elinden bırakırken bileğini çevirdi, saate baktı. O an, tüm ülkeyi uyanmaya çağıran sirenlerin sesi duyuldu.

Saat dokuzu beş geçiyordu.

Bu Kadar Zor muydu?

Planlarla yaşamak...

Belki de duvara toslamaktır.

Ama bazen de o planlar olmadan, hayat gerçekten bize mi ait olurdu?

Düşünmeden yaşamak, belki de en saf halimizdir.

En biz olan hâlimiz.

Hiç düşündün mü?

"Ya hiç düşünmeden yaşasaydım?"

Ben düşündüm.

Eğer kaygılar, düşünceler, korkular olmasa —
sonsuzluğa kadar yürür, gezer, öğrenir, hissederdim.
Başka hayatlara dokunur, başka yüzlerde kendimi
bulurdum.

Ama işte... düşünüyorum.

Gitmeyi, kalmayı, durmayı, başlamayı, bitirmeyi.

Belki de bu kadar çok düşünmek,
yaşamı bir kafese koymak gibi.

Oysa hayat bir kafes için fazla geniş.

Biz o kafeslere sığamayacak kadar özgürüz.

Belki de sorun güvercini sevmekte değil,
onu kafese koymaya çalışmakta.

Belki de tek yapmamız gereken şey,
uçmasına izin vermek.

Çünkü kuşlar ne yer bilir ne yön.

Sadece uçarlar — yaşamak için, özgür olmak için.

Peki biz neden uçamayalım?

Belki de büyümek,

kafesin kapısını kendi ellerinle açabilmektir.

Bengü Naz Türkmen

MODERN ÇOCUK EDEBİYATINDA FANTASTİK BİR YOLCULUK: EJDERHALAR ZAMANI

Çocuk edebiyatı alanında verilen eserlerin ana amaçları içinde eğitici, öğretici ve eğlendirici amaçların bulunması gayet doğaldır. Değişen her şey gibi çocuk edebiyatı eserlerinin de konu, tema, dil ve anlatım açısından değişmesi, gelişmesi ve dönüşmesi olağan karşılanmalıdır. Bu değişim ve dönüşümde, yeni nesil çocuk okurun okuma alışkanlıklarında görülen birtakım farklılıklar, sosyal medyanın çocuklar üzerinde etkisi ve hızla akıp giden zamansal faktörler oldukça etkilidir.

Bu yazıda modern çocuk edebiyatının günümüzdeki temsilcilerinden biri olan yazar Ayşe Sevim'in Ejderhalar Zamanı isimli kitabının kısa bir incelemesi yapılmaya çalışılacaktır.

Ejderhalar Zamanı kitabı Müze, Çin İmparatorluğu, Kaçış, Destan, Kapı, Ejderha, Çöl, Su, Ateş, Şehit ve Hikâye Anahtarcısı olmak üzere toplam 11 bölümden oluşuyor ve kitaptaki şahıs kadrosunu Şaban, Hikâye Anahtarcısı, Kürşad, Yılan, Oğuz karakter ve arketipleri oluşturuyor. Tanrısal bakış açısının tercih edildiği romandaki olaylar bir müzede başlıyor ve anlatılan olayların büyük bir bölümü Çin İmparatorluğu'nda geçiyor. Roman ana merkezine, Türk tarihinde önemli bir yeri olan Kürşad İsyanı'nı alıyor ve eser bu ana olay etrafında gelişen olaylar zinciri çerçevesinde çocuk okura aktarılıyor.

Didaktik bir amacın güdüldüğü eserin ilk bölümünde gizem unsurunun ön plana çıkarılmasıyla birlikte çocuk okur tarihin kutsal ölmezliğine doğru parametrik bir zamansal yolculuğa çıkarılıyor.

bu çetin yolculukta Şaban'ın yanında bir heybenin içinde yer alan ekmek, kitap ve ilaç yer almaktadır ve Şaban bu seyahati olağanüstü bir güzelliğe sahip olan bir atla yapacaktır. Yazar Ayşe Sevim adı geçen bu eserinde kahramanın sonsuz yolculuğu şemasından yararlanıyor. Bu halkaya göre kahraman uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkar, aydınlanır, olgunlaşır, hayata farklı bir perspektiften bakmayı öğrenir, hikâyenin sonunda anavatanına döner, nefsinin terbiye eder ve bundan sonraki safhada ise halkı aydınlatma süreci başlar.

Eserin birçok bölümünde masal formuna geçildiği, Şaban'ın seyahatini gerçekleştirdiği at arketipiyle, İslâm inancındaki Burak binitinin çağrıştırıldığı, ejderha - nefis & yılan - korku benzetmesiyle özgün bir metafor kullanıldığı ve eserde bulunan bazı pasajlarda Mesnevi'ye atıflar yapıldığı rahatlıkla söylenebilir.

Gelecekte geçmişe doğru yapılan ve 3. boyuta geçilen kitapta yer alan karakter isimlerinin özellikle seçildiği, eski Türkler'deki "Tek Tanrı" temine vurgu yapıldığı ve iki toplum arasındaki inanç benzerliklerinin altının çizildiği kitapta, Hz. Ali'ye güçlü bir selâm gönderiliyor ve kitabın ilerleyen sayfalarında dinî ton giderek artıyor. Sürükleyici diyaloglar eşliğinde devam eden eserde zaman zaman mizahi öğelere başvuruluyor ve anlatı Hz. Ali hakkındaki menkıbelerle zenginleştiriliyor.

Oldukça başarılı çizimlerin olduğu kitapta finale kadar heyecan ve merak unsuru sürekli canlı tutuluyor. Herhangi bir dil kusuruna rastlanmayan eserde inanç, nefis, irade, cesaret, sabır ve fedakârlık gibi belli başlı temalar işleniyor ve kitaptaki temel çatışmayı irade/nefis ikilemi oluşturuyor. Bunun yanında kitaptaki ikinci bir çatışma olarak da özgürlük/esaret çelişkisinden söz edilebilir.

Dünya üzerinde yaklaşık olarak 4300 din, inanç sistemi, öğretisi ve kuram bulunmaktadır. Bu inanç sistemlerinin en temel amacı insanın nefsiyle mücadele ederek nefsi terbiye etmesidir. Bu bağlamda, Ejderhalar Zamanı kitabının temel mesajı, Hz. Âdem'den beri süregelen insan ve nefis arasında sonu gelmez bir mücadelenin olduğu ve bu savaşta insanın nefsi terbiye etmesi gerektiği şeklinde özetlenebilir.

Yazarın okuyucuyu bir zaman yolculuğuna çıkarması ve anlatıyı bu tema etrafında şekillendirmesi hitap ettiği kitlenin okuma alışkanlıklarını dikkate aldığını gösteriyor. Ayşe Sevim bu kitapta, çocuk okurun kendisine "Ejderhanı Nasıl Eğitirsin?" sorusunu sormasını belirterek konuyla ilgili çok önemli ipuçları veriyor.

Kitabın alt metninde, eski Türk tarihiyle Türk - İslâm tarihi arasında bir köprü kurulduğunu ve çocuk okura bu tarihin anlatılmasının ve öğretilmesinin önemine işaret edildiği ifade edilebilir.

Yazarın bir ölçüde yeni nesle Türk ve İslâm tarihini sevdirmek amacıyla yazdığı Ejderhalar Zamanı isimli eserin son sayfalarına eklenen sözlüğün, çocuk okurun kelime hazinesini geliştirmesine katkı sağlamayı hedeflediğini de ayrıca söylemek gerekiyor.

İnsanoğlu nefsinin heveslerine kapılmamalı, sahibi olduğu irade gücü ve akıl yoluyla nefsi kendi hükmü altına almalıdır. İnsanlar, öfke kontrolünü sağlamalı, nefisleri için değil; yeryüzündeki adaletsizliği ve zulmü ortadan kaldırmak için mücadele etmelidir.

"Ejderha senin içindedir. İçindeki kötülüktür, bencilliktir, kibirdir, hırsdır, kıskançlıktır, öfkedir. Onunla savaşırsan onu yenersin. Savaşamazsan ejderhan büyür. Onu öldürmen gerekir." (s. 105)

"Sen ejderhanı (nefs) eğitmezsen o ejderha seni sürükler." (s. 107)

Ejderhalar Zamanı kitabı, 10 - 12 yaş grubunda bulunan çocukların keyifle okuyacağı nitelikli bir eser.

Keyifli okumalar dileğiyle...

Kitap Adı: Ejderhalar Zamanı
Yazar: Ayşe SEVİM

Mehmet Dedeoğlu

ATATÜRK YAŞASAYDI

Bazen gözümün önüne geliyor. Kalabalık bir salonda, bir öğretmenin anlattığı sorunları dinlerken yüzünü hafifçe kırıştırıyor. Ardından o bildik kararlılığıyla, “Bu kabul edilemez,” diyor. Bir çocuğun gözlerinin içine bakarken, eğilip seviyesine iniyor. O an, çocuğun sadece yüzüne değil, geleceğine de dokunduğunu hissediyorsunuz.

Atatürk yaşasaydı...

Bugün bir üniversite mezunu, hayal ettiği meslek yerine zincir market raflarına ürün dizerken, “Bu genç bu ülkenin aydınlık yüzü, onun emeğini heba edemeyiz,” derdi.

Köy okulları kapanırken, “Her çocuk, doğduğu coğrafyada eşit eğitimi hak eder,” diyerek Anadolu’nun dört bir yanına yeniden meşaleler taşırdı.

Bir çocuk, yoksulluk nedeniyle eğitimini yarıda bırakmak zorunda kaldığında, o çocuğun ismini öğrenir, okuluna gider, ailesiyle konuşur, devletin vicdanını temsil ederdi. Çünkü onun gözünde çocuklar sadece “Geleceğin teminatı” değildi; bugünün en korunması gereken varlıklarıydı.

Ve gençler...

Atatürk yaşasaydı, bu ülkenin gençleri bu denli umutsuz olmazdı. Çünkü onlara “Sizler, Cumhuriyet’i bizden devralacak olan nefersiniz,” demişti bir zamanlar.

Onlar bu sözle büyümüştü, bu inançla yol almıştı.

Şimdi ne oldu da gençler göç yollarını umut sayıyor?

Çocuklar eğitim hakkını bile şansa bırakıyor?

Atatürk yaşasaydı...

Halkın sofrasına oturur, çorbasını içer, dert dinlerdi. Bugün görmezden gelinenleri görür, susanlara kelime olurdu. Ve biz, onun bıraktığı mirasla ayakta durmayı sürdürürdük. İşte o mirasın adı Cumhuriyet, özü bağımsızlıktır. Ve o mirasın kalbi insana inançtır.

Şimdi hepimiz kendimize şu soruyu sormalıyız:

Atatürk yaşasaydı ne yapardı değil, ben onun bıraktığı değerler yaşasın diye ne yapıyorum?

Belki o artık yok ama onun vicdanı hâlâ içimizde bir yerlerde yaşıyor.

Yeter ki duyalım...

Yeter ki susturulmuş seslere, ötelenmiş gençliğe, unutulmuş köylüye, yorulmuş öğretmene, çaresiz çocuklara kulak verelim.

Çünkü Atatürk yaşasaydı, onların yanında dururdu.

Peki biz neredeyiz?

YAĞLI FASULYE VE PİLAV

*"Büyük ölümlere matem gerekmez,
Fikirlerine bağlılık gerekir."*

- Mustafa Kemal ATATÜRK

Ben doksanlarda yaşamış hayatın altını da üstünü de görmüş bir kadını dostlar. Anne sütüyle beslenirken ne yiyip içtiğimi çok hatırlamıyorum. Sonraları patates yemeği ve ekmekle ilkokula kadar büyüdüm. Bol bol muzlu süt ve anne kurabiyesi aklımda kalanlar. Ortaokula geçtiğimde evde sebze, kurbandan kalan etlerle yapılan yemekler ,bol bol makarna ve pilav yediğimi hatırlıyorum. Kremalı pasta da favorimdi. Lisedeyse mantılar, kızartmalar, salatalar, çeşitli çorbalar... Hele şu anda artık dünya mutfaklarını deniyorum, klasik yemeklere bayılıyorum, kendim de ne istersem yapıyorum. Afiyetle yiyorum.

Yağlı fasulye ve pilavı Ata'm için yiyorum.Yağlı fasulyeyi bilirsiniz aslında .Bizim kuru fasulyenin Atatürk tarafından konulmuş kod adı ki artık benim de soframdaki adı böyledir. Evet, bir yazıya başlarken böyle de başlanabilir.

Ama günün konusu, dünün konusu, geleceğin konusu bu değil .Konumuz bir kadının doğumdan otuz yedi yaşına kadar milletiyle ,tarihiyle ilgili neleri aklında tuttuğu.

İlkokula gelene kadar geçmişimizden bihaberdim desem ne kadar doğru olur emin değilim. 23 Nisan kutlamalarına uyumdan uyandırılıp götürülmüşlüğüm çoktur. Canım annem -nedense- bayramlarda hep gelinlik giydirdi. Cumhuriyet'in çocuk gelinleri gibi boy boy dizilirdik sahalara, meydanlara. Bayrak sallardık mantar gibi türeyerek. Tabii çok küçüktük , bayrak nedir ? Neden gelinlik giyiyoruz diye bile sormadık, sorsak da zaten cevap alamazdık . İlkokulda da tarih anlatılan çocuklar değildik. Ama öğretmenden ama yaşadığım yerden kaynaklı ama o dönemin gündemlerinden... emin değilim Uhud Savaşı , Bedir Savaşı, Hendek Savaşı çok daha fazla aklımda kalmış. Evde, camide , okulda birkaç tekrar yaptığım içindir ki biliyorsunuz tekrar önemli hendek sözcüğünün anlamını bile bilmeden biliyordum kimlerin çukura düştüğünü. Birinci sınıftı, ikinci sınıftı derken nihayet bir öğretmen bizi selamladı ve andımızı öğretti.

Türk'üm , doğruyum, çalışkanım...

Tabi ardından evde sorular sormaya başladım. Biz Türk müyüz, Atatürk kim, sen de çalışkan mısın baba, doğruyu söylemezsem kim ceza verir..?

Ezberledim. Hoşuma gitmişti , Mahalledeki arkadaşlarla birlikte bağıra bağıra andımızı okuduğumuz okul yollarından sonra okulda tüm arkadaşlarımın önünde okurdum . Büyüklerimi korumak, derdim tüm okul tekrar ederdi "Küçüklerimi saymak..." yine tekrar. Böyle böyle günler geçti. İstiklal Marşımızın ilk iki kıtasını ezberleyenlere cino alan Canım Öğretmenimin ruhu şad olsun hepimiz on kıtasını birden ezberledik. Öğretmeni gördüğümüz her yerde başlardık okumaya o da hep yanında taşıdığı cinolardan verirdi. O cinolar bizi büyüttü belki de ikiden üçe geçerken.

Biliyorsunuz hala bile değişen eğitim sistemi o zamanlar da değişti.Beş yıl okudum ben ilkokulu sonra ortaokullu oldum. Ortaokula geçene kadar da Ey Türk Gençliği'ni de tamamladım. İlelelbet, muhafaza, müdafaa, istikbal, mümessil, fakruzaruret, ahval ve şerait, kudret... hitabedeki tüm kelimelerin anlamlarını sözlükten buldum. Sayfalarca dosya kağıtlarında el yazımla yazdım ne demek istediğini .Anlamları tekrar tekrar düzelttim tam puan aldım dönem ödevimden .Zaten o dönemde dönem ödevleri ya İstiklal Marşı ya olurdu ya da Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi.İsteyen sözcüklerin anlamlarını yazardı isteyen el yazısıyla ,divitle hokkayla, itinayla tekrar tekrar yazardı Türk andını. Gururla ortaokullu oldum. Evde konuşulanlara da katılıyordum artık . Televizyonda geçen haber altyazılarından Türk kelimesini görmek, kırmızı bayrağın dalgalanışı ,23 Nisan törenlerinde gösteri yapan tarafa geçmek hak veriyordu bana katılmak için. İlkokulu bitirmemle kuranı hatmetmem aynı yaza denk geldi. Kuranı öğrendiğim için çeyrek altın, ortaokula geçtiğim için ay yıldızlı kolye aldılar. Mehmet Akif Ersoy ruhunu bizim nesle tam olarak yaşattılar.

Ortaokulda oratoryolarda geçen provaları çok iyi hatırlarım, Hoş Gelişler Ola Mustafa Kemal Paşa ile sahneye giren bizler üstümüzde folklor kıyafetleriyle finali hep belimizden çıkardığımız bayraklarla yapardık.Tüm salon tıklım tıklım olurdu.O da yetmez çıkar şiir okurdum genellikle . Öğretmenler bana okuturlardı sürekli çünkü bağıırdım. Annemle evde tekrar ederken ikimiz de birbirimize ezberletirdik şiirleri.

“Kolay değil bir milleti uyandırdı

Bir milleti diriltti yoktan

Aldı milleti uçurumun kıyısından

Hayat verdi yeni baştan.” diye ezberlerken sesimi alçaltmam gereken yerleri bağıra bağıra hissettirmem gereken yerleri belirlerdik. Annem de tüm diğer anneler gibi hazırlanırdı gösteriye. Fotoğraf makinesi elinde yöresel cumhuriyet çocuğunu çekerdı. Kafkas dansları, Atatürk'le ilgili sözler ortaokulda hep beğenilirdi. Okul panoları süslenir 19 Mayıs müzikleri mutlaka o yılın en meşhur şarkılarından seçilirdi.Bandonun yeri göğü inleterek alandan geçişi herkes için zaten unutulmazdır.

Siren seslerini duyduğum her yıl içimde ilginç bir korku oluşsa da liseye geçtiğimde korku yerini üzüntüye bıraktı. Uğruna ilkokuldan beri ezberler yaptığım adam , yakışıklı kumadanım Ata'm , bize bayramlar hediye eden yüce gönüllü Kemal, kız çocuklarının okumasını sağlayan Mustafa, Zübeyde Hanım ve Ali Rıza Bey'in oğlu Atatürk neredeydi? Tavşanlı'da mezarlıkta yatmadığına emindim , her neredeyse oraya gitmeliydim. Dünya haritasını ezbere bilen biz liseliler Anıtkabir'e gittiğimizde hepimiz tek yürek gerçekten hayranlıkla izledik insanları. Çelenk bırakanlar, yeni doğmuş bebeği ile kırmızı beyaz giyinenler, ellerinde peçeteyle ağlayan yaşlılar, askerler, o kalabalık ...O sessizlik... Atatürk'ü yeniden ve ayrıntılarıyla tanıma isteği uyandırdı. Döner dönmez Falih Rıfkı Atay'ın Çankaya adlı kitabını halk kütüphanesinden aldığımı hatırlıyorum ve hemen bitirdiğimi.

Üniversite yıllarında ise hep okumaya devam ettim.1928 Latin alfabesine geçiş, 1931 Türk Tarih Kurumunun kurulması, 1934 kadınlara seçme seçilme hakkının verilmesi, 1937 laiklik ilkesinin kabul edilmesi. Anlaşmalar, savaşlar, barışlar...Bunların sebepleri sonuçları hepsini okudum. Türk yazarlardan yabancı yazarlardan pek çok film izledim, slayt yaptım, sunumlara gittim.

Ve şimdi otuz yedi yaşında bir kadın olarak dört buçuk yaşındaki kızımın Norm Ender'in Parla marşında bayrak sallamasını , İzmir Marşı'nı bağıra çağıra söylemesini , İstiklal Marşı'nı hazır ola geçip çenesini kaldırarak gururla okumasını , Türk bayrağını gördüğünde gözlerinin neşelenmesini izliyorum.

Üzgün değil umutlu , madur değil galip , her ne olursa olsun ilkelere sahip çıkan bir kız çocuğu , bir erkek çocuğu , pek çok çocuk yetiştiriyorum. Andımızı öğreten öğretmenimi, dönem ödevinde Atatürk 'ün Gençliğe Hitabesi'ni yazdıran öğretmenimi, Bize Atatürk'ün sevdiği yağlı fasulye pilavı yapan annelerimizi örnek alıyorum ve ay yıldızlı kolye alan babalarımızı...

Günler hızla geçip giderken zamanı durdurup bazen geri sarıp sonra tekrar geleceğe odaklanmalıyız.Ve bunu yaparken de pusulamızı her zaman Cumhuriyet'in kurucusu , Ulu Önder Atatürk'e çevirmeliyiz. Unutmayalım. 10 Kasım 1938 .

Atatürk ölmedi kalbimizde yaşıyor ama daha çok kanlı canlı dolaşan fikirlerimizde yaşasın.

SEVSEN DE BİR SEVMESEN DE

Bir başıma koyup gittin,
Sevsen de bir sevmesen de...
Birden kaçıp hemen yittin,
Sevsen de bir sevmesen de...

Erimez dağların karı,
Çok ağlattın zârı zârı,
Yaşatmadın ki baharı,
Sevsen de bir sevmesen de...

Hem yazımı hem kışımı,
Bozdun yaşam akışımı,
Zalim, zehrettin aşımı!
Sevsen de bir sevmesen de...

Çekilmiyor hiçbir nazın
Ahengi yok sözün, sazın
Kabul görmüyor niyazın
Sevsen de bir sevmesen de...

Sükûtî'yi yakıp yıktın!
Gönül sarayımdan bıktın!
Sevgi çemberimden çıktın!
Sevsen de bir sevmesen de...

Hızır İrfan Önder

Bir Dakika

Sirenin çalmasına beş dakika vardı.

Ayten nine, buharı tüten çay bardağını pencere pervazına bıraktı.

Gökyüzü gri, sokak sessizdi; rüzgâr bile sanki saygıya durmuştu.

Torunu Deniz, elinde telefonuyla kahvaltıya gelmediği için homurdandı.

“Bugün bile mi elinden o meleti düşürmezsin?” dedi.

Deniz başını kaldırmadan, “Anneannem, Atatürk’ü zaten her yıl anıyoruz. Ne değişiyor ki?” diye mırıldandı.

Ayten bir an sustu.

Yılların içinde derinleşmiş bir çizgi dudak kenarına uzandı.

“Değişen biz değil evlat,” dedi, “unutmaya alışan sensiniz artık.”

Televizyonda spikerin sesi yankılandı:

“Birazdan ülke genelinde siren sesiyle...”

Cümle bitmeden Ayten’in kalbi hızlandı.

Her 10 Kasım’da aynı olurdu: göğsünde ağır bir taş, boğazında düğüm.

Ama bu yıl farklıydı; torunuyla arasına sessizlik değil, bir ders girmişti.

Rafin üzerindeki siyah beyaz fotoğrafa baktı.

Gençliğinde öğretmendi; ilk tayini İç Anadolu’nun tozlu bir köyüne çıkmıştı.

Okulun duvarları çatlak, camları buğuluydu.

Yine de o, her sabah tahtaya büyük harflerle “A” yazardı.

“Cumhuriyetin ilk harfi,” derdi çocuklara, “Atatürk’ün harfi.”

Ellerinde kömür parçalarıyla, defter niyetine tahtadan kesilmiş parçaları kullanırlardı.

Bir sabah, Kasım ayıydı, köyün çocukları bembeyaz yakalarını annelerine ütöletmiş, ayakkabısız ama gururluydu.

Küçük Ayşe saçlarına kırmızı kurdele takmış, “Ata’m bizi görür mü?” diye sormuştu.

Ayten o gün beyaz yakasını dikerken elleri titremişti.

Okulun önündeki taş büstün etrafına çocuklarla birlikte yaban çiçekleri dizmiş, yere düşenleri tek tek toplamıştı.

Tören başlamadan önce öğrencilerini sıraya dizerken içinden “Sen olmasaydın...” diye fısıldamıştı.

Siren çaldığında rüzgâr bile durmuştu.

O an, dünyanın en sessiz yerinde en yüksek duyguyu duymuştu.

Çocuklara dönüp şöyle demişti:

“Paşa’mız bize güveniyor. Diyor ki: ‘Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır, fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır.’

İşte bu yüzden ağlamayın, dik durun.”

O sabah o küçücük köy, bir ülke kadar büyümüşü.

Kapı çaldı.

Komşusu Hatice Hanım, elinde karanfillerle içeri girdi.

"El birliğiyle okula götürelim," dedi. "Siren sonrası büste koyalım."

Deniz alaycı bir sesle sordu:

"Her yıl aynı şey, neden bu kadar önemli?"

Ayten dönüp baktı; gözleri sert, sesi sakindi.

"Çünkü o sustuğunda biz konuşabildik evlat," dedi.

"Biz kadın olduk, okuduk, öğretmen olduk.

O bize yalnızca bir ülke değil, bir ses bıraktı.

Biz bir dakika susuyoruz ki o ses hiç susmasın."

Siren çaldı.

Sokağın başında arabalar durdu, kuşlar kanatlarını indirdi.

Fırıncı ocağının kapağını kapattı, minibüs şoförü kontağı çevirmedi.

Bir çocuk bisikletinden indi, elini alnına götürdü.

Ayten elindeki karanfili kalbine bastırdı.

Deniz'in elindeki telefon titredi ama bu kez o da sustu.

Bir ülke, bir dakika boyunca aynı nefesi tuttu.

Zaman saygı duruşuna geçmişti.

Ayten gözlerini kapadı; uzaklardan gelen siren sesi, yıllar önceki çocuk seslerine karıştı.

"Öğretmenim, Ata'm bizi duyuyor mu?"

"Duyuyor yavrum, her kalp atışında."

Siren bittiğinde rüzgâr hafifçe yön değiştirdi.

Deniz sessizliği bozdu:

"Anneanne, garipti... kalbim sanki durdu."

Ayten gülümsedi.

"Durmadı yavrum," dedi, "o, onunla birlikte attı.

Bir ülkenin kalbiyle seninkinin aynı anda attığı anı yaşadın."

Deniz, duvardaki Atatürk fotoğrafını aldı.

"Bunu okula götürsem olur mu?" diye sordu.

"Olur," dedi Ayten, gözleri dolu, sesi dimdik.

"Bugün sen de öğretmensin artık — bir dakikanın öğretmeni."

Kapı kapanırken duvardaki saat kendi kendine çalışmaya başladı.

Akrep 09.06'yı gösteriyordu.

Ayten pencereye baktı; bayrak nazikçe dalgalanıyor, gökyüzü yeniden maviye dönüyordu.

Fısıldadı:

"Paşam, rahat uyu. Biz buradayız.

Senin harflerin hâlâ çocukların ellerinde."

10 Kasım: Sessizliğin İçindeki Cümle

Bir ulusun hafızasında bazı tarihler, takvim yaprağı değil, bir yürek atışıdır.

10 Kasım da öyle bir gündür.

Saat dokuzu beş geçe durmaz aslında zaman; sadece düşünce, saygı için bir an nefesini tutar.

Atatürk'ün ardından yazılan her şiir, bir sükûtun içinden doğar.

Yahya Kemal'in vakar dolu mısraları, Nazım Hikmet'in kalbindeki devinim,

Cahit Sıtkı'nın "ölüm"le sınıdığı insanlık — hepsi o aydınlanmanın çocuklarıdır.

Çünkü Atatürk, bir milletin yalnız sınırlarını değil, dilini de özgürleştiren bir devrimdi.

Edebiyat, O'nunla birlikte "ulusun belleği" olmayı öğrendi.

Kelimeler artık sadece yazı değildi; bir kimlik, bir duruş, bir sesin yankısıydı.

Bir Afrikalı kadın bir gün Batılı bir gazeteciye şöyle demişti:

Gazeteci, "Size önce ekmek lazım," demiş.

Kadın ise sessizce gülümseyip sormuş:

"Konuşma özgürlüğüm olmazsa, ekmeğimi kimin çaldığını nasıl söyleyeceğim?"

İşte 10 Kasım, bu cümlenin cevabıdır:

Hem ekmek hem özgürlük için düşünmek, konuşmak ve yazmak.

Çünkü Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet, sadece doyuran değil, düşündüren bir düzendi.

Sözü susmayan bir milletin, kalemi kırılmayan bir insanın düşüydü.

10 Kasım, bir yas günü değil; düşüncenin yeniden doğduğu gündür.

Kalem o sabah her zamankinden yavaş yürür kâğıtta — çünkü bilir, yazdığı her kelime bir saygı duruşudur.

Bir ulusun belleğinde "özgürlük" kelimesi her geçtiğinde, Atatürk'ün sesi yeniden duyulur:

"Düşünmek, en büyük cesarettir."

Bugün, onun anısına susmak değil, yazmak gerekir.

Çünkü en derin minnet, düşünmeyi sürdürmektir.

Müjgan Eminoğlu

KUTUP IŞIĞI

gittiğim yere lülelerimi de götürdüm
cebimdeydiler
ve bakmadım arkama
öyle tembihlemiştin

satırlar ağladım
satırlar yaktım
savruldu küllerim kilitli odalarda

dönmek istemediğimi anlattılar sana
yabancı dillerde güzel şiirler
okuduğumu
ve unuttuğumu

yağmur sonrası sessizliğinde
su birikintileri etrafım
sustum halkalanmasınlar
o haldeyim
iyiyim ben yani

iki şehir iki ülke iki kıta
iki satır arasına
yakıştırılmış kısa bir hikaye

her şey çok çıplak ve yüksek binalar
hiçbiriniz yoksunuz
zaman portallarımı kapatıyorum
kimse çıkmasın bu sokağa

(ve ben artık yukarıya bakabiliyorum)

Eylem Dal

YABANCI

Aid olmanın iadesizliğini yaşayıram,
diksindiridin,
Ana torpaq- mənı,
Yabancılar,
yabancılar
arasında, sevginin sükutunda.
Yenə,
sənə gələndə, uşaqlığım quçaq açır,
qırılmış körpe budaqlarıyla,
Gözlerimdə dəniz, üreyimdə fırtına,
Hər addımda yadlıq, sənın izlərinlə
Sənın,
şirin quçağın, ilhamın mənəbəyidir,
Ana torpaq,
Mənə ruh ver, sevgiyle dolu,
Küsdürdün mənı,
quçaqladığımı görəmədim,
Üreyimdəki yırtığı, sən bilirsən

Hər yudumda, sənınlə bir ömür
yaşayıram,Sən mənı sevmədən, itgin bir
gəlin kimiyəm.

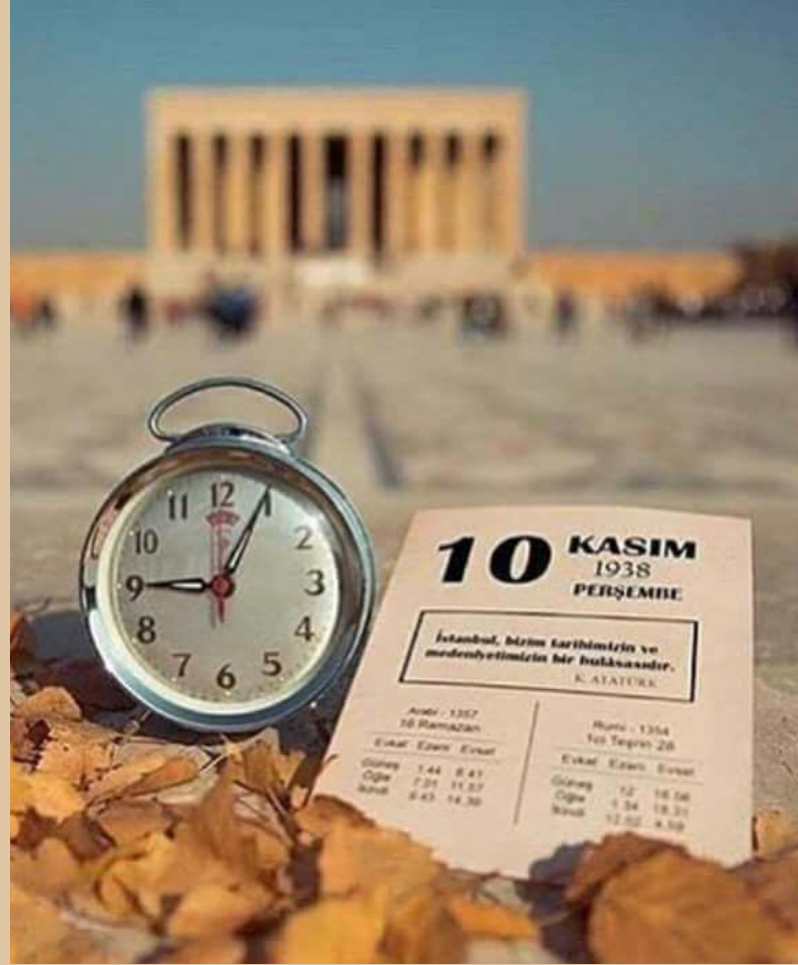
Ana torpaq,
Qəlbimdə sığındığım sərhəd.

Vefa Quluzade

KASIMSIZ TAKVİM

Yine geldi o günün sabahı,
Güneş doğmaz o eski yerinden.
Çocukluğumun okul bahçesi, başlar
öne eğili.
Acı bir siren sesi ürpertir yüreğimi.
Yüzyılın hüznü çöker üstümüze.
Fark etmez ki kaçınıcı yılı yokluğunun.
Durur bizde zaman, hep dokuzu beş
geçe.
Yıllar geçse bile,
Kalbimizde bir sükût, bir sancı, bir ateş.
Adını kalbinde taşıyan bir vatanda.
Toprak sensin...
Denizlerde maviliğin, dağlarda gururun,
kadınlarda cesaretin.
Senin bıraktığın ışığın hâlâ yanışıdır bu.
Ellerimde senin devriminle büyüyen
çocuklar,
Gözlerimde senin sönmeyen ateşinden
doğan yarınlar...
Bu millet ölür mü hiç, yüreğinde sen
varsa?
Kapatsam da gözlerimi, Ata'm...
Ufukta senin adınla parlayan bir umut
var.

AH Bİ'ATAŞ

Işıklı gün ortasında
Önce bakışların terk etti o anı
Eğdiğinde boynumu elin
Yüzüm avcunun içinde
Çok uzaklara gitmişti gözlerin
-Ah, sönmüş kül
Uzun dokunuşları
Düşmanca bekledi sabırsız dilin
-Ah, hırçın dudakların
Çekip alırcasına
Acıyı emercesine
Siyah bir tafta'yla örttü günü
-Ah.

Sevinç İnanöz

İncir Türküsü

Sıyrılıp bir haziran gecesinden,
sıyrılıp bir damüstü uykusunun
bütün güzelliğinden,
nar lekeli şu dudaklarımla
incir türküsü getirmiştım sana;
Sonra kızıl kiraz, esmer dut
türküsü kente.

Seni haklı kazanılmış
bir ekmeğe okumuştım ben.
Yalnız kuşların öptüğü sulara
söylemişim seni.
Şimdi içim tekmelenmiş
bir tezgahla aynı safta...

Ne hoş yanılığımın bükük
tebessümü.
Artık istasyon uzak,
sesimin gözleri yumulu artık.
Ve biletim
sağır bir yağmurla yitirdi
bütün hükmünü.

Ümit Aras Dağlı

ATALANTENİN ÖNÜNE ATTIĞIM *elmadır*

dedim
belki yeniden heveslenirim
uğursuz bir yanlış anlaşılma
olmaktan kurtarırım kendimi

boğazımda çalan çanlarla
birleşiyor bu söz
suya bakan bakır lekeler arasında
insan batarken
düşünüyor
bir kişilik oluyor
başlı başına cadde

sonra seni eve çağırıyorum
kimse senin kadar canlı girmedi bu eve
ölümü hızında taşıyan
tuzlu denizleriyle

doğrudur
ne duyduysan
atalantenin önüne elmaları atan bendim
ve bunu
hiç yorulmadan yaptım
donmuş gölün balıkları
bir halt ettiğimi sandılar

dedim ya
belki yeniden heveslenirim
daha yağmayan kar taneleri var
kaybedilen dosyalar
ve keman yayında çizdiğin gökyüzü

dünya nasıl olması gerekiyorsa öyle
dedim
belki yeniden heveslenirim
çıkmadan

Onur Dönmez

BİR GÜN

BİR ASIR

Bir an; 1 yıl, 1 asır yaşanmış gibi gelebilir mi insana? Tabii ki zorlu değil, güzel geçen 1 gün, 1 asır... Peki, bu kadarlık asıra o kadar çok şey nasıl sığdırılır? Bunun cevabını bulamıyorum. Bu durum beni ürkütse de inanılmaz derecede haz veriyor. Öfkelerimi, egolarımı, krizlerimi derinlere hapsedip arındığımı hissediyorum. Hasretini çektiğim özlemi, sevgiyi, vefayı, şefkati yaşıyorum. Ben aşka âşık bir kadın olarak, aşkın bana hissettirdiklerini iliklerime kadar yaşamayı seviyorum. Birinin yüzüne anaç bir sevgi ile bakıp, avuçladığım yüzündeki her çizgiyi ezberlemeyi, gülüşünden öpmeyi, kalbinin atışını göğsümde hissetmeyi, hüznünü boğazımda yutkunmayı seviyorum. Dokunduğum teninde dünyanın ötesinde bir gezegeni keşfedercesine gezmeyi seviyorum. Sarıldığım boynunda ayaklarımın yerden kesilip bir kuş gibi kanat çırpıp gökyüzünün tavanına erişebilme hissini seviyorum. En sevdiği oyunları oynamayı, en sevdiği yemeği yemeyi, en sevdiği şiiri dinlemeyi seviyorum. Aslında bu aşk değil. Çünkü aşk çabuk tükenen bir şey. Benimkisi kutsal bir sevgi; sıradanlığın ötesinde, kalıplara meydan okuyan. Bir annenin şefkati, bir çocuğun masum sevinci, bir mahkûmun özgürlük arzusu gibi. Her duyguda derin, her dokunuşta gerçek. Bir gün başını dizime koymalı, bir gün ruhunu anlatmalı. Bir gün tutkuyla yanmalı, bir gün sessizliğimde huzur bulmalı. Ben böyle severim işte. Ne zincir tanırım, ne mesafe. Sevdam; özgürlüğün, teslimiyetin ve sonsuzluğun adı.

Zozan Deniz

KÖKLENMEK

Yeni bir yere ilk adımında, her şey sana yabancı gelir. İnsanların yüzleri, sözleri, rüzgârın yönü bile senden farklıdır. İlk zamanlar, sadece "misafirsin." Bazen ne kadar kalacağını, ne yapacağını bilip gelirsin, bazen de ne yapacağını bilsen de ne kadar kalacağını, neler yaşayacağını bilmeden gelirsin yerleşiverirsin. Eşyalarını yerleştirirsin ama yüreğini yerleştiremezsin. Oysa asıl yerleşmek, bir yere kalbini bırakmakla başlar. Köklenmek, yalnızca bir adreste uzun süre yaşamak değildir. Bir yerin kokusuna, sabah ışığına, sokaklarının sesine, akşamlarına alışmak ve karışmak, kendinden bir iz bırakmaktır. O iz, bir bakkalın seni isminle çağırması olabilir, bir kedinin seni tanıması, yürürken bir çocuğun gelip sana sarılması, ya da markette bir şeyi hep aynı raftan uzanarak almandır. Küçük şeylerdir ama zamanla seni o yere bağlayan görünmez ağlardır. Köklenmek bazen sancılıdır. Eski köklerinden kopmanın, bildiğin topraklardan uzaklaşmanın acısı uzun sürer. Ama insanın kalbi, tıpkı bir bitki gibi, yerinden söküldüğünde yeni toprağa da tutunmayı bilir. Yeter ki orada su, güneş ve biraz sevgi bulsun. Bir sabah uyanıp pencereden dışarı baktığında, o manzara artık yabancı gelmiyorsa kök salmışsındır. Yüreğin o yerle aynı ritimde atıyordur artık. Gittiğinde özleyeceğin şeyler birikmiştir: bir parkın bankı, bir mahallenin yolu, bir fırının kokusu, bir çocuğun sesi... O zaman anlarsın ki köklenmek, yalnızca bir yere değil, hayata da bağlanmaktır. Kökler, insanın geçmişiyle geleceği arasında görünmeyen köprülerdir. Her taşınma, her yeniden başlama, yeni bir tohumdur aslında. Ve insan, nereye giderse gitsin, içinde bir parça eski toprağını taşır. Köklenmek; bir yerin sana "burası senin" demesini beklemeden, senin o yere "ben buradayım" diyebilme cesaretidir.

KARANLIĞIN İÇİNDEKİ SESSİZLİK

Bazen gözlerimizi kapadığımızda yalnızca karanlık değil, karanlığın içinde yankılanan sessiz bir uğultu belirir. Ne tam olarak duyulur ne de susturulabilir. Hayat da işte o uğultunun içinde uzanan bir labirent gibidir; her adımda biraz kaybolur, biraz da kendimize yaklaşıyoruz.

İnsanın en zor zamanları genellikle gürültüde değil, sessizlikte gizlidir. Kalabalığın ortasında, kahkahaların arasında bile, içimizde koca bir boşluk yankılanabilir. Bir kahve masasının karşısında, tanıdık bir yüzle konuşurken bile, kelimelerin içi boşalır bazen. O an, insanın kendi iç sesiyle tanıştığı andır — kim olduğunu, neyi susturduğunu fark ettiği sessiz bir yüzleşme.

Kendime sık sık sorarım: Neden insan bazen yalnızlığı seçer? Belki de kalabalıklar ruhumuzu tüketir; bizi duymadan, görmeden geçerler. Oysa yalnızlık, korkutucu olduğu kadar dürüsttür de. Aynaya bakar gibi, en çıplak hâlimizi orada görürüz. Ve o aynada sakladığımız hikâyeler, birer birer yüzeye çıkar.

Bir zamanlar biri bana, "Hayatını roman gibi yaşa," demişti. Yıllar sonra anlıyorum: Hayat zaten bir romandır; biz yalnızca sayfalarını fark etmeden çeviririz. Her tebessüm, her kırılma, her veda — içimizdeki anlatının yeni bir cümlesidir. Ama çoğu zaman bu hikâyeyi yüksek sesle okumaya cesaret edemeyiz.

Geçmişin gölgeleri bazen o kadar koyu olur ki, bugünün ışığını unutturur. Oysa insan, karanlığın içinde bile bir kıvılcım arar: bir dostun sıcak bakışında, eski bir şarkının ezgisinde, ya da kendi kalbinin derinlerinde. O kıvılcım, dağılmış parçalarımızı bir araya getiren görünmez bir iptir.

Ve belki de acının gizli bir öğretisi vardır: Her kayıp, her yara insanı biraz daha büyütür. Kırıldıkça sevmeyi, yandıkça yeniden başlamayı öğreniriz. Dram, aslında bir yıkım değil; içimizdeki gücü hatırlatan bir yankıdır. Her çatlak, ruhun daha derin bir anlam bulduğu yerdir.

Şimdi bu satırları yazarken, içimde tuhaf bir hafiflik hissediyorum. Belki de yazmak, insanın kendi karanlığına tuttuğu küçük bir ışıktır. Ve belki de en büyük cesaret, bu karanlığın içindeki sessizliği kendi hikâyemiz olarak kabul etmektir.

Hayat, bir sohbet gibidir: Bazen kahkaha atar, bazen susar, bazen de kelimeler boğazımıza takılır. Ama önemli olan, o sohbetten vazgeçmemektir. Çünkü her sessiz çığlık, her dramatik an, bize yaşamın hem kırılğan hem de büyüleyici bir mucize olduğunu hatırlatır.

Ve sonunda fark ederiz: Hayat bizden dramatik olmayı değil, onu hissetmeyi bekler. Biz sadece, o dramatik sessizliğe kulak verecek kadar cesur olmalıyız

MEVSİMLİK ARKADAŞLIKLAR

Yaşadığımız süre boyunca hayatımıza bir sürü insan girip çıkar. Bazıları ölümlerle, bazıları yol ayrılıklarıyla, bazılarıysa kopmalarla çıkar. Ben bugün kopan gönül bağlarından bahsetmek istiyorum.

Arkadaşlar, dostluklar, can yoldaşları önemli ve büyük bir yer kaplar insanda, bağlar oluşturur. Sizi hayata geri döndürecek bağlar. Sıkı sıkı düğümlendi sanırsınız gönlünüzün bağları. "Ortak" dersiniz onlara, hem hayat hem kader ortakları.

Ama bir anda bitmesini hayal bile edemediğiniz arkadaşlıklar bitiverir. Bir anda puf diye yok olurlar hâla yanınızda olsalar bile. Nefeslerini hissetseniz de ensenizde onlardan ne bir ses ne de bir haber gelir artık. Ne kadar tutunmak isteseniz de gitmemesi için elinizden geleni yapsanız da mevsimi geçmiş ve sezonu bitmiştir bazı kişilerin. Ortaklar bazen yedi el yabancıya bazen de dişlerini sizin için bileyen rakiplere dönüşür.

Yas gelir ardından. Hayatta olan birinin yasını tutarsınız. En zoru budur işte. Hayatta ama sizin hayatınızda olmayan birinin yasını tutmak.

Zaman geçtikçe konsepti anlarsınız aslında. Hayatınızın bir döneminde güneşe ihtiyacınız olur ve yaz gelir. Ama yapraklarınızı dökmeniz gerektiğinde güneşe ihtiyacınız kalmaz. Siz bunu bilmeseniz de hayat bilir ve yaz mevsimi çoktan geçmiş olur.

Fark etmek zaman alır. Geç ya da erken fark etmek bir şeyi değiştirmez. Dalında çürümüş meyve eninde sonunda yere düşecektir. Ama dal çürümüş meyveye tutunmak isterse canı yanar, yararsızlığın ağırlığı boynunu büker, belki bir gün dalı ortadan bile kırar. Dal bunların hepsinin farkındadır ama çürük meyve ona biraz daha fazla bağlı kalacaksa bunların hepsine katlanır. Her şekilde zarar görecektir sonuçta.

Birilerinin hayatınızdan çıkması yalnız kalacağınız anlamına gelmez. Onların tabaklarını masanızdan kaldırmak zorunda olmanız anlamına gelmez. Herkes kendini doyuracak yeri bulur sonuçta. Belki başkası sizin masanızda, siz başkasının masasında. Ne tabaklar boş kalır ne de sandalyeler sonsuza kadar. Masanın genişliğine göre kişi sayısı değişir sadece.

Ama yine de beraber kurduğunuz hayaller derinlere gömülünce ya da başkalarıyla gerçekleşince boğazınızla burnunuzun arasında küçük bir yer sızlamaya başlar.

Kavgasız, gürültüsüz, tartışmasız biten arkadaşlıklar vardır. Öncesinde yaptığınız tartışmalardan biriyle bitirmek istersiniz ama sessizlik bitiriveren olur her şeyi. Geçmiştir mevsiminiz birbirinizden ya da geçmişsinizdir birbirinizden. Ortağınız sizi sessizce terk etmiştir.

Sessizlik bazen kaygı bazen huzur getirir. Bu süreç ise sırayla olur. Geride insan bırakmak kolay değil. Kalbinizin bir parçası uzun süre sökülür gibi hissedersiniz ama belki o parçasız daha hafif hissedersiniz. Belki yeni meyve vermek için dalınızdan çürümüş meyveleri düşürmeniz gerekir. Belki çiçek açma mevsiminiz çoktan gelmiştir.

İÇİMİN RENGİ HEP GRİ

Gri gökyüzü insanın içini karartıyordu. Beyza böyle bir havada balkonda oturmuş kahvesini içiyordu. Gökyüzüne bakıp ey gökyüzü, sanki içimi yansıtıyorsun diye düşünüyordu. Sevilmediğim için mi içimin rengi hep gri diye soruyordu kendine. O sırada balkondan içeri annesi girdi. Ellerini beline koydu ve dedi ki “haydi temizlik yapacağız.” Beyza derin bir of çekti. Elindeki bardağı masaya bıraktı. Eliyle saçlarının kenarını okşadı. “Biz hep temizlik yapmak zorunda mıyız?” diye annesine sordu. Annesi ayağındaki terliği eline alıp “bak şimdi terlik geliyor ha.” Dedi. Beyza korkuyla ayağa kalktı. “Tamam tamam bir şey demiyorum.” Deyip işe koyuldu. Temizlik bittikten sonra genç kız yatağına uzandı. Gözlerini kapatıp hayallere daldı.

Odasının kapısı aniden açıldı. Merakla gözlerini açan Beyza karşısında en yakın arkadaşı Selin’i gördü. Selin, “selam” diyerek yatağın bir köşesine oturdu. Beyza dayataкта doğrudu. “Hoş geldin bebeğim. Seni hangi rüzgar attı buraya?” dedi Beyza. Selin gözlerini tavana doğru dikti. “Yusuf bana evlenme teklifi etti.” Diye yanıt verdi. Beyza şok olmuştu. Hemen arkadaşına sarıldı. “Canım arkadaşım tebrik ederim.” Dedi. Ardından hemen Selin’in parmağına baktı. Yüzüğün çok pahalı olduğu belli oluyordu. “Yüzüğüne bayıldım. Çok çok çok mutlu olun inşallah.” Diye ekledi. Selin gülümsedi. “Teşekkür ederim çiçeğim.” Dedi ve ekledi “eee sizin aranız nasıl Metin’le?” Beyza gözlerini yere indirdi. Metin’in adını duyunca yüzü düşmüştü. Selin, eliyle Beyza’nın yüzünü kaldırdı. Hüzünlü bir ses tonuyla, “ne olduğunu anlatır mısınız?” diye sordu. Beyza tekrar gözlerini arkadaşının gözlerine dikti. “Metin beni sevmiyor.” Dedi. Sesi titriyordu. “Ben ona ağaçların yapraklarının sararmasından tut evdeki tabağın kırılmasına kadar her şeyi anlatmak istiyorum ama o beni dinlemek istemiyor. Sürekli yoğun. Bana ancak işlerinden vakit kalırsa zaman ayırıyor. Ben onun boş vakitlerini doldurduğu bir oyuncağıyım ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor.” Diye ekledi. Selin üzülmüştü. Arkadaşının saçlarını okşadı. “Onunla hiç konuştun mu?” diye sordu. Beyza, “Tabii ki konuştum ama sanki benim söylediklerimle onun duydukları farklı şeyler gibi. Asla anlaşıyoruz.” Diye yanıtladı. Selin, arkadaşının üzgün olmasına dayanamadı ve gidip Metin’le konuşmaya karar verdi.

Saatine baktı. "Canım çok geç olmuş ben artık kalkayım." Diyerek arkadaşına sarıldı. Ondan sonra da evden ayrıldı. Metin'e telefon etti. Her zamanki gibi meşguldü. Selin hızlıca şunları söyledi, "bak Metin farkında değilsin ama Beyza'yı yavaş yavaş kaybediyorsun. Eğer bunun olmasını istemiyorsan elinde bir çiçekle kızın evine git ve ondan özür dile." Metin neye uğradığını şaşırmişti ama Beyza'yı kaybetmek istemediği için söylenenleri yaptı. Güzel bir buket çiçek alıp sevdiği kadının kapısını çaldı. Kapıyı kızın annesi açtı. O da Metin'i pek sevmezdi ama kızının hatırı için onu içeri aldı. Beyza ve Metin balkona geçtiler. Başta sessizce oturdular. Sonra lafa Metin girdi. "Beyza özür dilerim seni kırdığım için." Dedi ve genç kızın elini tuttu. Beyza önce eline baktı. Sonra da Metin'ingözlerinin içine... "Ne için özür diliyorsun?" diye sordu. Metin kalakalmıştı. O bunu hiç düşünmemişti. Sadece Selin dedi diye özür dilemişti. Beyza elini geri çekti. Arkasına yaslandı. "Sen daha ne için özür dilediğini bile bilmiyorsun. Selin'le konuştunuz değil mi? O yüzden buraya geldin." Metin hemen itiraz etti. "Hayır ben bana karşı soğuk davrandığını hissettim. O yüzden geldim. Neden soğuk davrandığını bilmediğim için niye özür dilediğimi de bilmiyorum." Diye cevap verdi. Beyza ayağa kalktı. Dışarı doğru baktı. "Sorun da bu." Dedi ve ekledi, "Sen neyi neden yaptığını bilmiyorsun. Benimle neden birlikte olduğunu da bilmiyorsun." Tekrar Metin'e doğru döndü. "Metin farkında mısın sen beni sevmiyorsun." Metin, gözlerini kocaman açtı. "Hayatım ne ilgisi var ben seni çok seviyorum." Diyerek itiraz etti. Beyza ise hissettiklerinin verdiği ağırlıkla sandalyeye yeniden oturdu. "Sevmek bu değil." Diyebilirdi sadece. Metin kafasını eğdi, "ayrılıyor muyuz yani?" diye sordu. Beyza da genç adamın gözlerine bakmadan "evet" dedi. Metin, boynu bükük bir şekilde oradan ayrıldı.

FANUS

Üç beş kalın baş
Uçuşur rüzgarların eteğinde.
Bilirsin bitmez gündeğumunun
Serseri sevdalara döküğü tuzlar.
Sonrası boşluk
Ve zaman...
Uçsuz bucaksız uzayda
Yitmeden giden.
Savrulur tozları cebimdeki yıldızlardan
kalma ışığın.
Sen bitsin istersin de
Bırakmaz karanlıkta yüzen balıklar
Öyle ha deyince biter mi hiç?
Uzun uzun soluklanır gelgitlerde
Şişer şişer, inmez.
Nokta desen değil.
Nokta bile değil de
Yine de ister ki sonsuz olsun
Üstelik bile bile her şeyin sonunu.
Bir çiçeğe gönlünü vermiş gibi
Sulamak istersin ama nafile.
Büyümez avuçlarında bu aksi ışık.
Savrulur tozları cebimdeki yıldızlardan
kalma tohumu.
Hiç bu kadar gömülür mü insan içine?
Çiçeğin, yaprağın, dalın
Batmaz mı ışığı dikenli, kirlî ellerine?
Tutar fanusa koyarsın.
Ama havasız susuz nasıl yaşar ki
Umudunu bağıladığın çaputlar içinde.

Mutluluk Okyanusu

İnsan yaşamının en paradoksal sorularından biri şudur: Gerçekte mutlu muyuz, yoksa sadece mutlu görünmek zorunda mıyız? Bazen öyle gelir ki, insan kendi hayatının oyuncusuna dönüşür, gerçek sahne arkasında gizlenir, görünen ise yalnız maskenin yarattığı bir illüzyondur.

XXI yüzyıl insanı için en büyük tehlikelerden biri, kendini mutlu göstermek zorunda olmaktır. Sosyal medyanın yarattığı “idealize edilmiş yaşam” kalıpları insanları kendi içsel gerçekliğinden uzaklaştırır. Herkes gülüyor, herkes mutlu, herkesin hayatı renkli - ama bu renklerin çoğu yapay ışığın sonucudur.

Filozof Fromm bu durumu “tüketici mutluluğu” olarak adlandırır: İnsanlar mutlu değildir, sadece mutlu görünmek isterler. Bu, psikolojide bir telafi mekanizması olarak bilinir - insan içindeki boşluğu görüntüyle doldurmaya çalışır. Ancak görüntü boşluğu doldurmaz, sadece üzerini örter.

Herkesin içinde gizlediği bir acı, bir korku, bir kayıp, bir eksiklik vardır. Varoluşçu filozoflar Kierkegaard, Camus, Sartre - derlerdi ki, insanın en büyük korkusu “kendi gerçeğiyle baş başa kalmaktır.” Mutlu görünmek, bu korkuyu geçici olarak sakinleştiren bir ilaçtır. Fakat bu “ilaç” insanı iyileştirmez - sadece acıyı hissettirmez. Ve insan nihayet aynanın karşısında yalnız kaldığında, tüm maskeler düştüğünde sorar: Ben kimim? Neden mutlu değilim?

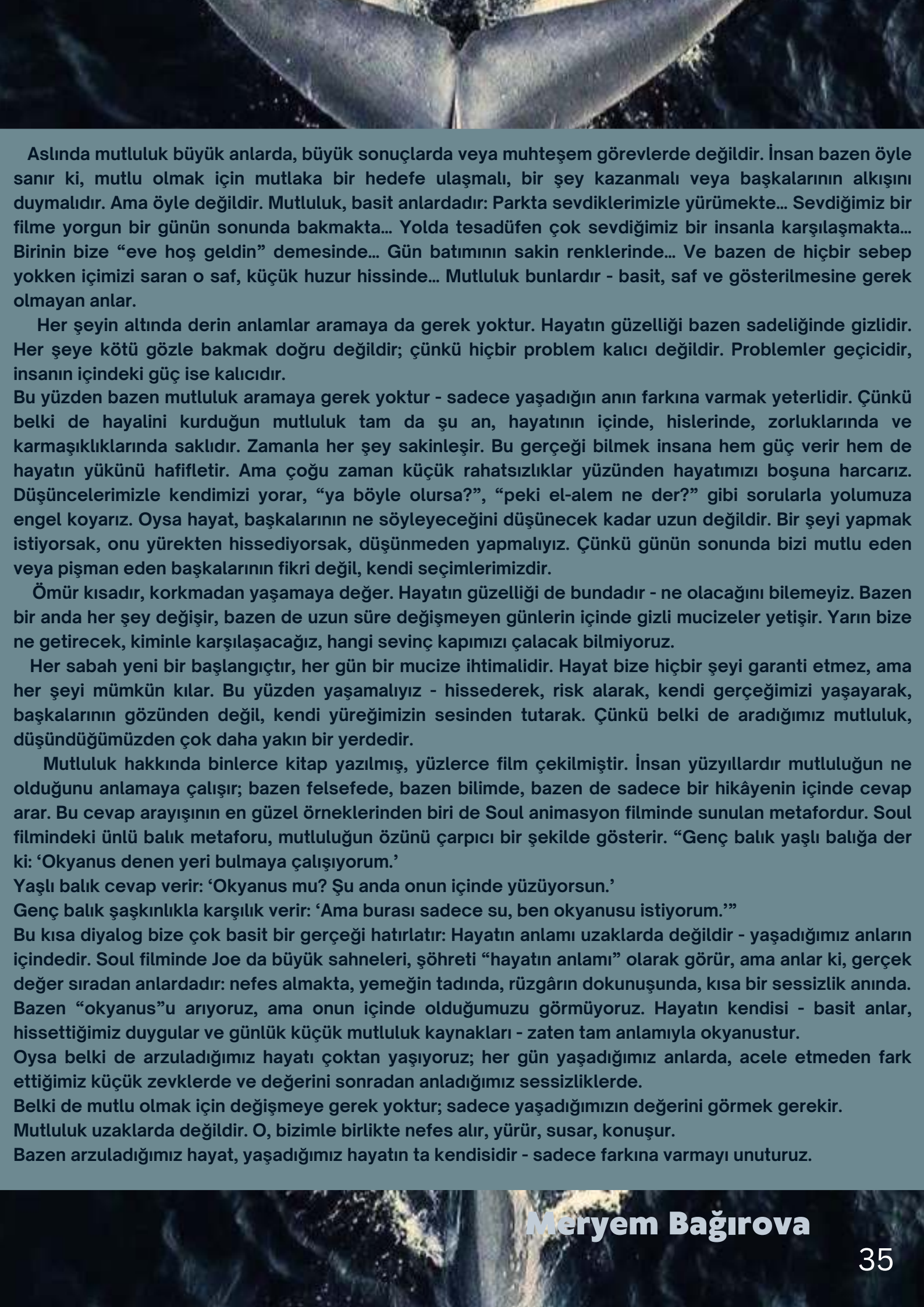
Gerçek mutluluk, insanın kendi kalbiyle barışmasıdır. Gürültülü değildir, şovdan uzaktır. Sükunetin içinde gizlenir.

Filozof Rumi derdi ki: “Mutluluk ulaşılabilecek bir ev değildir; o, içinde yaktığın ışıktır.” Bu ışık yalnızca insan kendini kabul ettiğinde yanmaya başlar. İçindeki karanlığı inkar etmeden, acılarını kabul ederek, geçmişin yaralarını inkâr etmeden... Çünkü insan kendi gölgesiyle barışmadan, kendi ışığını göremez.

İnsan ömrü iki yol arasında geçer: ya kendini tanımak, ya da başkalarına tanıtmak.

İlki zordur, ama özgürleştirir. İkincisi kolaydır, ama esir eder.

Gerçek mutluluk, insanın ruhuna verdiği onaydır: “Ben olduğum gibiyim ve bu bana yeter.” Mutlu görünmek ise sadece rol yapmaktır - oyun bittiğinde herkes gider, sahne yıkılır, maske çıkar ve insan tekrar kendisiyle baş başa kalır.

Aslında mutluluk büyük anlarda, büyük sonuçlarda veya muhteşem görevlerde değildir. İnsan bazen öyle sanır ki, mutlu olmak için mutlaka bir hedefe ulaşmalı, bir şey kazanmalı veya başkalarının alkışını duymalıdır. Ama öyle değildir. Mutluluk, basit anlardadır: Parkta sevdiklerimizle yürümekte... Sevdiğimiz bir filme yorgun bir günün sonunda bakmakta... Yolda tesadüfen çok sevdiğimiz bir insanla karşılaşmakta... Birinin bize “eve hoş geldin” demesinde... Gün batımının sakin renklerinde... Ve bazen de hiçbir sebep yokken içimizi saran o saf, küçük huzur hissinde... Mutluluk bunlardır - basit, saf ve gösterilmesine gerek olmayan anlar.

Her şeyin altında derin anlamlar aramaya da gerek yoktur. Hayatın güzelliği bazen sadeliğinde gizlidir. Her şeye kötü gözle bakmak doğru değildir; çünkü hiçbir problem kalıcı değildir. Problemler geçicidir, insanın içindeki güç ise kalıcıdır.

Bu yüzden bazen mutluluk aramaya gerek yoktur - sadece yaşadığın anın farkına varmak yeterlidir. Çünkü belki de hayalini kurduğun mutluluk tam da şu an, hayatının içinde, hislerinde, zorluklarında ve karmaşıklıklarında saklıdır. Zamanla her şey sakinleşir. Bu gerçeği bilmek insana hem güç verir hem de hayatın yükünü hafifletir. Ama çoğu zaman küçük rahatsızlıklar yüzünden hayatımızı boşuna harcarız. Düşüncelerimizle kendimizi yorar, “ya böyle olursa?”, “peki el-alem ne der?” gibi sorularla yolumuza engel koyarız. Oysa hayat, başkalarının ne söyleyeceğini düşünecek kadar uzun değildir. Bir şeyi yapmak istiyorsak, onu yürekte hissediyorsak, düşünmeden yapmalıyız. Çünkü günün sonunda bizi mutlu eden veya pişman eden başkalarının fikri değil, kendi seçimlerimizdir.

Ömür kısadır, korkmadan yaşamaya değer. Hayatın güzelliği de bundadır - ne olacağını bilemeyiz. Bazen bir anda her şey değişir, bazen de uzun süre değişmeyen günlerin içinde gizli mucizeler yetişir. Yarın bize ne getirecek, kiminle karşılaşacağız, hangi sevinç kapımızı çalacak bilmiyoruz.

Her sabah yeni bir başlangıçtır, her gün bir mucize ihtimalidir. Hayat bize hiçbir şeyi garanti etmez, ama her şeyi mümkün kılar. Bu yüzden yaşamalıyız - hissederek, risk alarak, kendi gerçeğimizi yaşayarak, başkalarının gözünden değil, kendi yüreğimizin sesinden tutarak. Çünkü belki de aradığımız mutluluk, düşündüğümüzden çok daha yakın bir yerdedir.

Mutluluk hakkında binlerce kitap yazılmış, yüzlerce film çekilmiştir. İnsan yüzyıllardır mutluluğun ne olduğunu anlamaya çalışır; bazen felsefede, bazen bilimde, bazen de sadece bir hikâyenin içinde cevap arar. Bu cevap arayışının en güzel örneklerinden biri de Soul animasyon filminde sunulan metafordur. Soul filmindeki ünlü balık metaforu, mutluluğun özünü çarpıcı bir şekilde gösterir. “Genç balık yaşlı balığa der ki: ‘Okyanus denen yeri bulmaya çalışıyorum.’

Yaşlı balık cevap verir: ‘Okyanus mu? Şu anda onun içinde yüzüyorsun.’

Genç balık şaşkınlıkla karşılık verir: ‘Ama burası sadece su, ben okyanusu istiyorum.’”

Bu kısa diyalog bize çok basit bir gerçeği hatırlatır: Hayatın anlamı uzaklarda değildir - yaşadığımız anların içindedir. Soul filminde Joe da büyük sahneleri, şöhreti “hayatın anlamı” olarak görür, ama anlar ki, gerçek değer sıradan anlardadır: nefes almakta, yemeğin tadında, rüzgârın dokunuşunda, kısa bir sessizlik anında. Bazen “okyanus”u arıyoruz, ama onun içinde olduğumuzu görmüyoruz. Hayatın kendisi - basit anlar, hissettiğimiz duygular ve günlük küçük mutluluk kaynakları - zaten tam anlamıyla okyanustur.

Oysa belki de arzuladığımız hayatı çoktan yaşıyoruz; her gün yaşadığımız anlarda, acele etmeden fark ettiğimiz küçük zevklerde ve değerini sonradan anladığımız sessizliklerde.

Belki de mutlu olmak için değişmeye gerek yoktur; sadece yaşadığımızın değerini görmek gerekir.

Mutluluk uzaklarda değildir. O, bizimle birlikte nefes alır, yürür, susar, konuşur.

Bazen arzuladığımız hayat, yaşadığımız hayatın ta kendisidir - sadece farkına varmayı unuturuz.

ÇARENİ CESEDİNE SERECEĞİM

Okunmuş,
kaç dua oluruna bırakılmış
oluk oluk,
ıslak
bir ölüme gider, bilinmez.

İnsan,
eskitilmiş her zerresi heyecana ve ölüm hüznüne,
küçük geleceklerini satan varlık müptelası.
Bir
ölüm sonu kuytuluğu
ile susar.

İmrenişler;
dillerde.
Her kelimesiyle
Emin,
ve avare seslenseler de...
-Sesinde bilindik bir emir kipiyle söyledi.

'Çareni cesedine sereceğim'

Bize söyleniyor,
kalbine varılacak yer neresi?
bundan sonra hangi ikilem,
hangi kırılmış bir aşağılama
ürpertiyi sineye çark ettirir.

Bir farkına varmanın üstü kapalı
yenilemesidir bu!

Hangi nifak tohumu bezer
kendi soyutluk emrinden
hangi histir,
titreyen yere dökülüğü
bir cümleye sığdıran !

Bekleyişi,
kimlerden okuduysam yalanmış.

Sesinde,
bilindik bir emir kipiyle söyledi.
'Çareni cesedine sereceğim'

ÖĞRETMENİM

Öğretmenimi anlatır mısın?

Öğretmenimi anlatır mısın bana.

Satırlarına sığdırabilir misin...

Redif ve kafiyelerine ayak uydurabilir misin...

(Sahi ya bana öğretmenimi anlatır mısın İlayda)

Öğretmenim...

Huzur veren dalgalar olur ya saatlerce oturup uzaklara dalan işte benim öğretmenim.

Kışın, buz gibi ayaz olur ya birden güneş çıkar ya işte onu ısıtan benim öğretmenim.

Hani biran elektrikler kesilir ya gözleriniz göremez ve sonra bir mum yakarsınız ve etraf aydınlanır işte benim öğretmenim.

Bir çocuk olur ya umudunu kaybetmiş o çocuğu elinden tutup kaldıran işte benim öğretmenim.

Hani hüzünlü olduğunuz anlarda gözlerinizden anlayarak ne oldu sana kuzum diyerek çözen kişi benim öğretmenim.

Bir şey için çabalarsınız ve sonunda kazanırsınız sevinerek sizin gözlerinize bakan benim öğretmenim.

Gözlerinde neşe, sesinde huzur.

Bir tebeşir tozu...

Karekökler nerede?

Sen anlatırken zaman bile sessiz kalır.

(Sahi ya bana öğretmenimi anlatır mısın İlayda)

Kaleminle değil, kalbinle yazarsın.

Sevgilerimle

“ Bazı öğretmenler bazı öğrencilerinin kalbini fethederler. Bir ışık olurlar. Bazen de kalbinde sonsuz bir denklem. Bu şiir hayatıma güzellikler katan varlığıyla armağan Hilal hocama.”

Başta Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere bütün öğretmenlerimizin öğretmenler günü kutlu olsun.

İlayda Çalışkan

KAYIP MEKTUPLAR: HIÇLIĞIN İTİRAFI

Bu gece, postaya hiç verilmemiş kelimelerin o kadim ağırlığıyla başlıyor. Bir mektup değil bu, sadece dilsizliğin, daha doğrusu yazılı sessizliğin fiziksel bir ispatı. Zarfın içinde, zamanın öğütemediği o solgun, belirsiz koku. Mümkün olmayan bir sürekliliğin, senin parmak izinden kalma aldatıcı sıcaklığı. Her harf, bilincin karanlık dehlizlerinde dikilmiş bir mezar taşı gibi duruyor; bir isyanın, bir itirafın, nihayetinde bir yok oluşun sessiz tanığı.

Kalemim titriyor. Bu, sadece bir sinirsel reaksiyon değil; varoluşun anlamsızlığı karşısında duyulan ontolojik bir sarsıntı. Çünkü seni yazmak, seni kaybetmiş olmanın yasını tutmaktan ibaret. Yazı eylemi, bilinçaltının derinliklerindeki o boşluğu doldurma çabası, beyhude bir yanılsama. Her nokta, kesin, kaçınılmaz bir vedaya denk geliyor. Her virgül ise, o veda anını uzatan, acıyı kanatarak taze tutan bir mazoşist uzatma. Kanıyor, çünkü varlık, ayrılıkla tanımlanır.

Bir zamanlar kalbimi bir nehrin coşkusuyla dolduran o cümleler, şimdi adresi silinmiş, gönderilemez kağıt yığınları. Postacı geri dönüyor, kapımda duran bu ölüm habercisi, sadece bir memur değil, gerçeğin ta kendisi: "Alıcı taşınmış." diyor. Oysa asıl taşınan benim varlığımın merkezidir. Sen, sadece bir adresten değil, kalbimin sınırlarından, benliğimin coğrafyasından çıkarak başladın gitmeye. Ve bu, kalbin bir mekan değil, sadece bir yokluk barındıran bir illüzyon olduğunu gösteren felsefi bir deneydi.

Pencerenin önünde oturuyorum, bir sis perdesinin ardında. Gökyüzü; o sonsuz, kayıtsız uzay, zarfın içine sığamayacak kadar uzak. Mektuplarımla üzerine düşen yağmur damlaları... Bu nemli lekeler, senin el yazın kadar kırılğan, senin unutulmaya yazgılı varlığın kadar narin. Yağmur, benim içimdeki hiçliğin dışavurumudur.

Bir harfi silsem... Bütün anılarım, o yapay kurgu, eksiliyor. Hafıza, kusurlu bir metin. Bir harfi eklesem... Sanki sen, o imkânsız dönüş, gerçekleşmiş gibi oluyor. Oysa biliyorum: Geri dönen sensin değil, sadece sensizlikten kaçan, çaresiz, diri gömülmüş bir benlik yanılsamasıdır.

Ve ben, bu kapana kısılmış bilincin mahkûmu, hala her kelimeyi sana yazıyorum. Gönderilemeyeceğini, alıcının artık bu dünyada ya da bu benim dünyamda var olmadığını bile bile. Bu yazı, bir iletişim aracı değil, sadece bir ölüm ritüeli, benliğin kendini sürekli imha etme çabasıdır. Mektuplar kayıp değil; onlar, yazarının kaybettiği yaşamın ve bulamadığı huzurun ebedi ispatıdır. Hiçliğin itirafı...

MODERN ŐEHİRİN KAYIP HİKAYESİ

Ben bu Őehirde
bazen çıkılmaz bir sokağın
kaldırım taşlarında yetişen iek,
bazen sokak lambasının altında
eskimiŐ bir bank,
bazen gökyüzüne salınan bir
uçurtma,
bazen yağmurlu bir gece,
ve bazen saçları beline uzanan
inci küpeli bir kız çocuğuyum.

Ben bu Őehirde
artık bir Őair değilim.
Kimseler bilmez,
Kimseler hissetmez...
Hiçbir zaman beni teselli etmez
ne kalem
ne de defter.

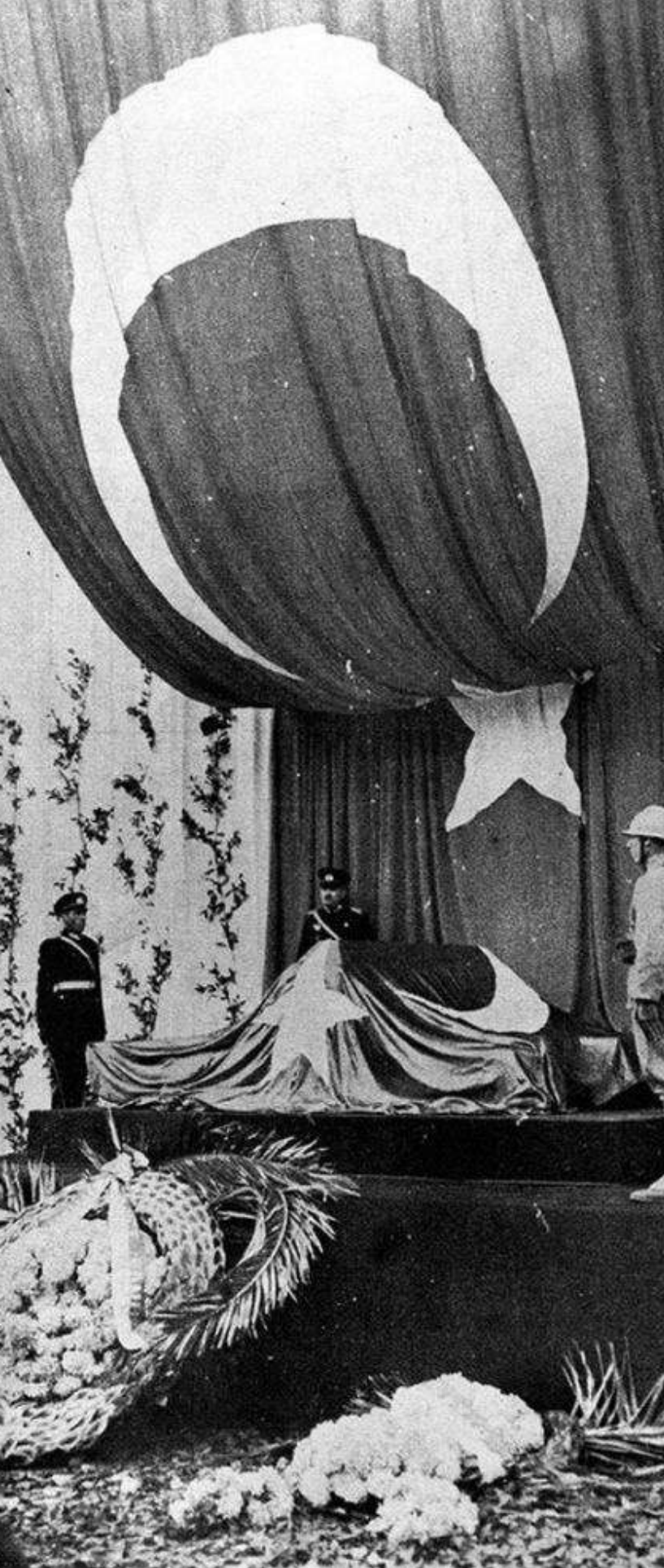
ıkılmaz sokaklarında aydınlandığını,
kaldırım taşlarından çiçeklerin
tomurcuklandığını,
yağmurların bir damlada can
taŐıdıėını,
gökyüzünün mavisini
ve gökkuŐağının kayıp rengini
Kimseler bilmez...

Modern Şehrin
herkesten olmayan yanıyım.
Yaşamak kadar yakınım dünyaya,
ve anlaŐılmak kadar da uzağım.

Meryem Güngör
Doğrukartal

MAVİ YAS

SABAH

Bir Kasım sabahı
Dağladı tüm canları.
"Dursun zaman" dedi
kalpler.
Kırıldı milletin kolu kanadı.

Mavi gök karardı,
Mavi gözler kapandı.
Ne gök bir daha maviye
boyandı
Ne de mavi gözler bir
daha baktı.

1938 senesinin bir
perşembe sabahı,
Yürekler hicranla ağladı.
Başöğretmen, ulu önder
Ölümsüzlüğe uğurlandı.

Gökten bir yıldız kaydı,
Mustafa Kemal'di yıldızın
adı.
Bu ismi bir mih gibi
Türk milleti kalbinde
yaşattı.

Gamze Ay

SESSİZLİĞİN İÇİNDE ATATÜRK

Kasımın hüzün kokan sabahlarından biri... Saatler tam dokuzu beş geçe susuyor dünya. Kuşlar kanat çırpmayı bırakıyor, rüzgâr bile sessizce bir kenara çekiliyor. O an, zaman bir saygı duruşuna duruyor sanki. Kalplerin içinde yankılanan o derin sessizlikte Atatürk'ün adı var.

Yalnız bir yaprak gibi süzülüyor hasret, yüreğin tam ortasına. O gidişin üzerinden yıllar geçti; ama özlemin, ilk günkü gibi sıcak, yakıcı. Sanki her 10 Kasım'da yeniden doğuyor o sabah; radyolardan yükselen siren sesiyle birlikte, bir millet yeniden çocuklaşıyor. Bir yanda minnetin ağır sessizliği, diğer yanda "Keşke bir kez daha görebilseydik seni" diyen içli bir fısıltı...

Sessizliğe alışmak mümkün mü? Her caddede, her okulda, her kalpte sen varsın. Ama yine de eksik bir şeyler... Çünkü bir milletin en gür sesi sustuğunda, ardından gelen sessizlik hiçbir zaman aynı olmuyor.

Senin öğrettiğin çağdaşlık, senin hayalin olan ışıklı yarınlardır... Hepsi bir emanet gibi ellerimizde. Kimi zaman yorgun düşsek de, senin gözlerindeki inanç hatırlatıyor bize yeniden başlama gücünü.

Ve biliyoruz; bir gün değil, her gün senin izindeyiz. Her 10 Kasım' da yüreğimiz aynı cümlede buluşuyor: "Sen ölmedin, bizde yaşıyorsun."

Kasım rüzgârı bu sabah biraz daha serin esiyor. Belki de Anıtkabir'in taşlarına çarpıp gelen bir nefesindir o.

Belki de sadece, seni özleyen bir milletin iç çekişi.

Leyla Güney

KAFES

Minik küçük serçe
Gök maviliğinde süzülen
Zamanı uzak,
Upuzak pencerelerden izleyen
Kimselerin çizgisinde pervazlara
tüneyen
Pencerenin soğuk tarafında,
Örselenmiş sıcaklığı bekleyen..
Kanatları olmasa düşecek
Bir serçeydim ben
İnsanlığımı yüzüme vurma!

Şevval Darende

ÖLÜM VE ZAMAN

Bu sabah, gökyüzü daha karanlık ve dokunaklıydı. Sokaklar oldukça kalabalık ya da bana öyle geliyordu. İnsanlar sakin, karmaşık ve düşünceli bir şekilde yürüyorlardı. Dükkân kepenkleri açılıyor, sandalyeler düzeltiliyordu. Onu anan bakışlara rastlıyordum, gözlerimiz kesişiyordu. Geçmiş konuşuluyordu masalarda. Ne yazık ki değiştiremiyorduk, ne zamanı ne de ölümü...

Gün ortasında bulutlar, güneş misali kavuruyordu tenimizi. Sesleniyordu toprak, beni de duyun. Yere dökülen yaprakların hüznü kokusu, rüzgârla birlikte etrafa yayılıyordu. Kuşlar ötüşüyor, tüylerimiz ürpermiş, kalbimiz daha hızlı atıyordu. Hevesli bir şekilde devrimlerini anlatıyor, ilkelerini tartışıyorduk. Siyahın asaletinden bahsediyor, üzerimizde aynı rengi ve duyguyu taşıyorduk. Güçlü kişiliğine saygı duyuyor, özlemlerle yâd ediyorduk.

Köşedeki çınar ağacı, dallarını sallayarak bizi onaylıyordu sanki. Yas havası, üşütüyordu ruhumuzu. Çayımızı yudumluyor, boğazımızda kalan acılığı önemsemiyorduk. Arabalar vızır vızır geçiyor, otobüs durağı çocuklarla dolup taşıyordu. Yaşlı bir amca, Ege türküsü mırıldanıyordu. Uzaktan dinliyor, dinliyor, dinliyorduk...

"Beni görmek demek, mutlaka yüzümü görmek değildir. Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız, bu kâfidir".

Mustafa Kemal ATATÜRK

Dilşah Gül

VİRAN ŞİİR

İçimde o kadar çoksun ki,
Kalbimden zihnime taşıyorsun her an;
Hüzünler boş oluyor, ağlamak yalan!
Gözyaşları gülüyor, her zerreme dolan.

Çözülüveriyor, çocuk bağcığı misali;
Simsiyah sıkıntıların ardında kalan.
Özlemin var, ta baştan,
Burnumun direğine dayanan.

Ayrılınca candan, yaşamak zoraki!
Ritimler duruyor, hasretimdir nefesi boğan!
Susmak feryat ediyor, ölüm diye yalvaran,
Gülüm sakın gitme, Münzevi zaten viran...

YAĞMUR

"Yaprakların da bizler gibi nehirler boyunca sürüklendiğini gördüğümü düşündüm. Düşüncelerim eylemlerimden, zihnimden öyle hızlı ki o yapraklara dönüştüğümü hissediyorum. Çoraplarım ıslak. Onları çıkardığımda o kıymık gibi batan ama beni sürükleyen o ıslaklığı hissedeceğim. Günün birinde okuduğum bir kitaptan sonra delicesine koşma arzusu ile dolduğum düştü hatırıma. Şimdi bu ıslak, yemyeşil basamaklarda... Güz rengini özlüyorum. Susup kaldığım anlarda. Es verdiğim anlarda. Ben yeşil derken unutmabeni çiçeklerinin mavisi düşüyor. Düşen kokular... Güz damlalarından, güz renginden, güz sesinden kopmak emsalsiz bir boşluksa... İnsan insanın boşluğu... Peki ya sesler? Artık duymuyorum. Fakat neleri duyuyorum... Yeşil, mavi ve kırmızı... Kırmızı da nereden çıktı? Adımlarımdan mı? Güz bakışlarımdan mı? Renkleri düşünemiyorum. Yalnızca karanlık. Işık yeşili aydınlatıyor. Artık yalnızca duyuyorum."

Melek Mısra Ergök

SARIŞIN KURT'UMA

Ey Tanrı'nın devrimcisi...
Ey Tanrı'nın cumhuriyeti...
Ey aziz milletimin yükselen sesi!

Sen ki vatansın,
Sen ki topraksın,
Sen ki bayraksın,
Sen ki milletsin,
Sen ki devletsin,
Sen ki cumhuriyetsin ey yâr!
Ulusun tüm kurtlar!
Ülkemde 'Sarışın Kurt'umun' sonsuz yası
var!

Yiğitler ordu kursun,
Kadınlar cumhuriyet doğursun,
Karanfil açsın tüm çocuklar...
Ülkemde 'Ulu Çınarın' minnet dolu yası
var!

Ey ülkemin istiklâl meşâlesi!
Sen ki ilimsin, bilimsin, tarihsin.
Sen ki dil devrimcisi, saltanat ilgâsı...
Soysuz kavukların korkulu rüyâsı!
Lâikliğin ilk timsalisin!
Sen ki zeybeğin efesi, musikinin nefesi
Kuvâyı Milliye sahnesi...
Sen ki vatan kurdu, mareşalliğin ilk
yurdu,
Sen ki cumhuriyetsin ey yâr!
Ulusun tüm kurtlar!
Ülkemde 'Sarışın Kurt'umun' şükran dolu
yası var!

Yiğitler ordu kursun,
Kadınlar cumhuriyet doğursun,
Karanfil açsın tüm çocuklar...
Ülkemde 'Ulu Çınarın' sonsuz yası var!

Ey Atam!
Alkım Türk'e kulak ver!
Aç o çakır gözlerini,
Işığınla aydınlat yine tüm memleketi!
Sen ki cumhuriyetin asil mimârı,
Biz ki "Nutuk"un güçlü evlatları!

Ey Atam! Sen rahat uyu...
Kapat o vatan gözlerini.
Toprağın ay yıldızı öpsün,
Evlatların 'hürriyet' doğursun!
Kutsansın ruhumuz, kutlansın Türk
yurdumuz!

Ey Atam! Sarışın Kurt'um, vatan
yadigârım!
Sen rahat uyu, sen huzurla uyu...
Bu ülke "Türk Gençliğine" emanet!

Alkım Türk